

Zarzut drugi:

1. „Obliczenie korekty finansowej” – naruszenie prawa, naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i naruszenie zasady proporcjonalności oraz art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 przez Komisję;
2. Naruszenie zasady proporcjonalności.

Zarzut pomocniczy

Sankcja i brak technicznej precyzyjności dokumentu C(2015) 3675 Komisji (załącznik A.5) – naruszenie prawa i zasady proporcjonalności.

- (¹) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/1841 z dnia 16 listopada 2018 r. wyłączająca z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) [notyfikowana jako dokument nr C(2018) 7424] (Dz.U. 2018, L 298, s. 34).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. 2009, L 30, s. 16).
- (³) Rozporządzenie komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. 2009, L 316, s. 65).

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2019 r. – WV / ESDZ

(Sprawa T-43/19)

(2019/C 103/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: WV (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 28 marca 2018 r. o oddaleniu wniosku o odszkodowanie, a w razie potrzeby także decyzji oddalającej zażalenie z dnia 26 czerwca 2018 r., wydanej w dniu 26 października 2018 r.;
- w konsekwencji, uwzględnienie wniosku o odszkodowanie złożonego na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego, opisanego w piśmie z dnia 29 listopada 2017 r., uznanie i zasądzenie wypłaty na rzecz skarżącej przez SEAE odszkodowania, szacowanego, z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia w toku postępowania, na kwotę 690 000 EUR, ustaloną ex aequo et bono, z tytułu łącznie szkody majątkowej, krzywdy, naruszenia reputacji i szkody zawodowej, która to kwota została określona na dzień 31 stycznia 2019 r., z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia w toku postępowania oraz zażądania odszkodowania za utratę przyszłych dochodów z racji potencjalnego odejścia z pracy w instytucjach;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedyny zarzut dotyczący naruszenia w szczególności art. 12, 12a, 22b, 24, 25 i 26 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), art. 1 i 2 załącznika IX do regulaminu pracowniczego oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1).

Strona skarżąca podnosi również, po pierwsze, w ramach zarzutu, naruszenie w szczególności art. 41, 47 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, europejskiej Konwencji praw człowieka i podstawowych wolności, prawa do obrony, zasady kontrydiktoryjności oraz art. 296 TFUE.

Po drugie, skarżąca uważa, że administracja dopuściła się również nadużycia prawa i nadużycia proceduralnego, oprócz tego, że oczywiście naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań i równości broni. Skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja jest obciążona naruszeniem zasady wymagającej od administracji wydawania decyzji wyłącznie na prawnie dopuszczalnych podstawach, czyli na podstawach istotnych dla sprawy i nieobciążonych oczywistym błędem w ocenie, de facto lub de iure, a także naruszeniem zasad proporcjonalności, obowiązku wspomaganie i staranności, zachowania rozsądnych terminów i dobrej administracji.

Zaskarżona decyzja została wydana na podstawie stronniczej, pełnej uprzedzeń i tendencyjnej ocenie okoliczności faktycznych i mających zastosowanie przepisów.

Skarżąca podnosi co do istoty, że niewątpliwie istnieje związek przyczynowy między zawinionym działaniem organu powołującego a doznanymi szkodami, gdyż te zawinione działania poważnie naruszały integralność zawodową, psychiczną i finansową skarżącej. Te zawinione działania zmierzały bowiem do zbrukania, czy wręcz zniszczenia reputacji skarżącej wobec jej wewnętrznych i zewnętrznych rozmówców, i wywołały rzeczywistą utratę przez nią szansy rozwoju zawodowego, przez co została ona postawiona w sytuacji, w której była bezradna, a która powodowała u niej lęk lub niepokój i nieustanną niepewność co do przyszłości.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2019 r. – Dansk Erhverv / Komisja

(Sprawa T-47/19)

(2019/C 103/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dansk Erhverv (Kopenhaga, Dania) (przedstawiciel: adwokat T. Mygind)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2018) 6315 final z dnia 4 października 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.44865 (2016/FC) – Niemcy – Domniemana pomoc państwa dla niemieckich sklepów przygranicznych z napojami;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.